

வாழ்த்துரையும் நோக்கமும்

[1-4]

வாழ்த்துரையுடன் திறப்பு (1, 2)

¹இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஊழியக்காரனும், யாக்கோபினுடைய சகோதரனுமாயிருக்கிற யூதா, பிதாவாகிய தேவனாலே பரிசுத்தமாக்கப் பட்டவர்களும், இயேசு கிறிஸ்துவினாலே காக்கப்பட்டவர்களுமாகிய அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு எழுதுகிறதாவது: ²உங்களுக்கு இரக்கமும் சமாதானமும் அன்பும் பெருக்கடவது.

இந்த நிருபத்தின் திறப்பு வசனங்கள் மற்ற பொது நிருபங்களிலே காணப்படுகிற வார்த்தைகளுக்கு ஒப்பானவை. ஆசிரியர் தன்னை அடையாளப்படுத்தி, தனது கூட்ட ஜனங்களுக்கு எழுதி, தனது சிறப்பான விருப்பங்களையும் தெரிவிக்கிறார்.

வசனம் 1. யூதா தன்னை இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரனும், யாக்கோபினுடைய சகோதரனுமாயிருக்கிறவர் என்று அழைத்துக் கொள்கிறார். “ஜேம்ஸ்” என்று அவர் குறிப்பிடுவது கர்த்தருடைய சகோதரனை குறிப்பதாகும் (கலாத்தியர் 1:19; யாக்கோபு 1:1). இயேசுவின் ஆரம்பகால ஊழியத்தில், அவர் தன் சுய நினைவில் இருக்க வில்லை என்று எண்ணினார்கள் (மாற்கு 3:21, 31; யோவான் 7:5), பின்னர் இந்த சகோதரர்களே விசுவாசிகளாகினர் (நடபடிகள் 1:14; 1 கொரிந்தியர் 9:5). யூதா நிருபமும் யாக்கோபின் நிருபமும் இருப்பதாலும் நடபடிகளில் சுட்டிக்காட்டும் குறிப்புகளாலும் அப்போஸ்தலிக்க காலத்திற்கும் பிந்திய சில எழுத்துக்களில் சாடையாக குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் சிலர் தர்க்கித்து இயேசுவின் குடும்பத்தினரில் ஆரம்பகால எருசலேம் சபையில் நாளுக்கு நாள் ஜீவியத்தில் மிகவும் செல்வாக்குள்ள பொறுப்புகளை பெற்றிருந்ததாக பெரும்பாலும் உணரப்பட்டது.¹

மத்தேயு 13:55ல், சகோதரர்கள், “யாக்கோபு, யோசே, சீமோன், யூதா” என்று வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். மாற்கில் “யாக்கோபு, யோசே, யூதா, சீமோன்” என்று வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (மாற்கு 6:3). வித்தியாசப்பட்ட அமைப்பைப் பெற்றிருப்பதற்கு திருப்திகரமான விளக்கம் எதுவுமில்லை. ஒன்று தெளிவாகத் தெரிகிறது, யூதா தன்னை இயேசுவின் சகோதரன் என்று அறிமுகப்படுத்தியிருக்கலாம். அது தன்னைக் குறித்துச் சொல்லிக் கொள்வதைக் காட்டிலும் மேலானது. ஆகிலும் அவர் தன்னை “இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரன்” என்று சொல்லிக் கொள்வதிலும் “யாக்கோபின் சகோதரன்” என்று அழைத்துக் கொள்வதிலும் திருப்தியடைந்தார். அவர் தன்னை யாக்கோபின் சகோதரன் என்று அடையாளப்படுத்தக் காரணம்

யாக்கோபு கிறிஸ்தவ வட்டாரத்தில் யூதாவைக் காட்டிலும் அதிகாரமிக் கவராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தார் என்பதால்தான். ஆகிலும், யாக்கோபின் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் இருந்திருந்தாலும், யூதாவின் பெயரால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று யூதா எதிர்பார்த்தார். அவர் தம் வாசகர்களுக்கு அறிவுரை கொடுக்கவும், அவர் கேட்கப்படவும் அவருக்கு என்ன அதிகாரம் இருந்தது என்று விளக்க அவர் எந்த முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

யூதா தனது வாசகர்களுக்கு எழுதினவிதம் வழக்கத்துக்கு மாறானது. அவர் முற்றுவினையாக இரண்டு வினைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தினார். பிரியமானவர்கள் (மூலபாஷையில் *ēgapēmenois*) என்பது நேரப் பொருளில் “அன்புகூரப்பட்டவர்கள்,” மற்றும் காக்கப்பட்டவர்கள் (*tetēremenois*) என்பது நேரடிப் பொருளில் “பாதுகாக்கப்பட்டவர்கள்.” கடந்த கால முற்றுவினை கிரேக்க மொழியில் அவர்களுடைய தற்போதைய நிலையைக் குறிப்பிடுவது. யூதாவின் வாசகர்கள் பிதாவாகிய தேவனால் அன்புகூரப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள். மேலும், அவர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவினால் பாதுகாக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்பது யூதாவின் வாசகர்கள் தேவனோடு கொண்டிருந்த உறவுமுறையில் செயலற்றதாகக் குறிப்பதில்லை. அவர்களுடைய துடிப்புள்ள பங்கேற்பில், சவிசேஷத்தைக் கேட்டு கீழ்ப்படிதலினால், அவர்கள் “அழைக்கப்பட்டவர்களானார்கள்.” I. Howard Marshall குறிப்பிடுகையில், “இந்தப் பதம் கிறிஸ்தவ நல்லொழுக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிற ஒரு பெயராக, அவசியமான குணாதிசயமாக, அவர்கள் தேவனுக்கு முன் நிற்கத்தக்க கட்டளை பெற்ற அவருடைய ஜனமாக, அந்த கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பவர்கள் என்றார் (ரோமர் 1:6, 7; 8:28; 1 கொரிந்தியர் 1:2, 24; ஒப்பிடுக வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 17:14).”²

யூதாவின் முற்று வினை வாக்கிய பயன்பாடு நிரூபத்தின் ஆரம்ப குறிப்பாக வாசகர்கள் முழு நிச்சயமான நம்பிக்கையோடு கர்த்தரிடத்தில் நிற்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் அவருடைய நம்பிக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறவர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்கள் தேவனால் அன்புகூரப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டவர்கள் எனும் நிலையில் நிற்பதால், சபைகளுக்குள் புதிதாய் நுழைந்துள்ள போதகர்களால் அவர்களுக்கு அளித்துவிட எதுவும் இல்லாதிருந்தது. தங்களுக்கு எதுவும் அப்போஸ்தலர்களின் சாட்சியத்திற்கு அப்பால் காரியங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டதாக கூறிவிட முடியாது, அவர்கள் (அப்போஸ்தலர்கள்) தான் சவிசேஷத்தைப் பேசி துவக்கிவைத்தவர்கள்.

வசனம் 2. பவுலின் நிருபங்களிலும் பேதுருவின் இரண்டு நிருபங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது போல “கிருபை” எனும் பதத்தை (*charis*) இங்கே யூதா எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. மாறாக அவர் கூடவே இரக்கம், சமாதானம், மற்றும் அன்பு ஆகியன தனது சக விசுவாசிகளுக்குப் பெருக வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார். “பெருகக் கடவது” (*plēthunō*) என்பது பேதுருவின் இரண்டு நிருபங்களிலும் காணப்படுகிறது (1 பேதுரு 1:2; 2 பேதுரு 1:2). இங்கு தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட வார்த்தை வெறும் வித்தியாசப்பட்ட நடைக்காக மாத்திரம் எழுதப்பட்டதா, அல்லது அவைகளுடன் நாம் சில முக்கியமானவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா? முக்கியமான குறிப்பு வார்த்தையை தெரிந்து

கொள்வது நிச்சயமற்றதாகையால், நாம் குறைந்த பட்சம் இதைச் சொல்லலாம்: நிருபம் வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் யூதா தனது நிருபத்தை எழுதின கூட்டமாகிய சபையார்கள் கள்ளப் போதகர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட குழப்பங்களால் உபத்திரவப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர், இதே நிலையைத் தான் 2 பேதுருவில் நாம் காணுகிறோம். கள்ளப்போதகர்களுடன் செயல்பட வேண்டிய சில காரியங்களைக் காட்டிலும் வெகு சில காரியங்களே கிறிஸ்தவர்களுக்கு அதிக மனத்துயர் ஏற்படுத்துபவைகளாயிருந்தன. சமாதானக் கர்த்தருக்குத் தங்களை ஒப்புக் கொடுத்தவர்களுக்கும் சரி நிகர் மரியாதை செலுத்துபவர்களுக்கும் இடையே மனத்துயரத்தையும் குழப்பத்தையும் அது உண்டாக்குகிறது. இரக்கம், சமாதானம், மற்றும் அன்பு ஆகிய குணாதிசயங்கள் யூதா எழுதின கிறிஸ்தவர்களுக்கு மிக அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. யூதா தனது விருப்பத்தைச் சொல்லி இந்த தகுதியாம்சங்களை அவர்கள் பெற வேண்டும், அதிலே பெருக வேண்டும் என்றார்.

நிருபத்தின் நோக்கத்தை விவரித்தல் (வசனங்கள் 3, 4)

³பிரியமானவர்களே, பொதுவான இரட்சிப்பைக் குறித்து உங்களுக்கு எழுதும்படி நான் மிகவும் கருத்துள்ளவனாயிருக்கையில், பரிசுத்தவான்களுக்கு ஒருவிசை ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட விசுவாசத்திற்காக நீங்கள் தைரியமாய்ப் போராடவேண்டுமென்று உங்களுக்கு எழுதி உணர்த்துவது எனக்கு அவசியமாய்க் கண்டது, ⁴ஏனெனில் நமது தேவனுடைய கிருபையைக் காமவிகாரத்துக்கேதுவாகப் புரட்டி, ஒன்றான ஆண்டவராகிய தேவனையும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் மறுதலிக்கிற பக்தியற்றவர்களாகிய சிலர் பக்கவழியாய் நுழைந்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் இந்த ஆக்கினைக்குள்ளாவார்களென்று பூர்வத்திலே எழுதியிருக்கிறது.

வசனம் 3. முகவுரையை எழுதிய பின், யூதா ஏறத்தாழ தவறுகளுக்கு வருந்துவதுபோல் எழுதுகிறார். அவர்களுக்கு எழுதும்படி கருத்துள்ளவராய் சிலகாலம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார், எழுதத் தேவையான எல்லா பிரயாசங்களையும் எடுத்துக் கொண்டார். அவர்கள் பகிர்த்து கொண்ட விசுவாசத்தை எழுப்பிக் கட்ட வேண்டுமென்று அவர் ஆசைப்பட்டார். யூதா எங்கோ இருந்த சபைக்கு ஏதோ ஒரு நிருபத்தை எழுதவில்லை, தனது மனதிலே குறிப்பிட்ட ஒரு கூட்டத்தைக் கொண்டு தெளிவாக இருந்தார். ஆகிலும், அவர் மிகவும் சமாதானமுள்ள வார்த்தைகளை எழுதுவதற்கு முன், வேறுகாரியங்கள் இடையிலே நுழைந்து விட்டன. அப்படி அது நிகழ்ந்த போது, கிறிஸ்தவர்களின் விசுவாசத்தை மிரட்டிக் கொண்டிருந்த சூழ்நிலை குறித்து அவருடைய மனதுக்கு அன்பாயிருந்தவர்களுக்கு அவர் எழுதுவது கட்டாயமாயிற்று.

ஒரு முறை ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட விசுவாசம் என்பதை யூதா பாராட்டினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தேவன் தம்முடைய ஜனங்களுக்கு வெளிப்படுத்தின காரியங்களைக் குறித்து அவர் தர்க்கிக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்கவில்லை என்று அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் “(ஒரே) விசுவாசத்தைக்” குறித்துப் பேசின போது, யூதா, கிறிஸ்தவர்களுக்கென்று

கொடுக்கப்பட்ட அப்போஸ்தலிக சாட்சியங்களும் அப்போஸ்தலிக அதிகாரமும் கொண்ட உபதேசங்களைக் குறிப்பிட்டார் என்பதை அர்த்தப்படுத்தினார் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. மிக முக்கியமாக, ஒரு சத்தியத்தின் தொகுப்பாக தேவன் தம்மைத் தாமே வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் வந்தது. கிறிஸ்தவர்கள் எதை விசுவாசிக்க வேண்டும், எப்படித் தொழுது கொள்ள வேண்டும், அல்லது தங்களுடைய அயலார்களை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதெல்லாம் குறித்து கிறிஸ்தவர்கள் அறிந்ததெல்லாம் தேவன் பேசியிருக்கிறார் என்பதே. “விசுவாசம்” என்று யூதா சொன்னதன் பொருள் புதிய ஏற்பாட்டில் பிற இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளவை சற்று வித்தியாசமானவை. Marshall இவ்விதம் கவனித்திருக்கிறார்,

இப்படியாக கிறிஸ்தவ செய்தியின் சாராம்சம் விசுவாசத்தை செயல்பாட்டின் நம்பிக்கையாகவும் ஒப்புக்கொடுத்தலாகவும் இராமல், விசுவாசிப்பது மட்டுமே, ஆனால் சுவிசேஷத்தின் நிமித்தம் விசுவாசம் என்னும் வார்த்தையை பயன்படுத்துவது விசுவாசிக்கும் செயல்பாடு என்பது கிறிஸ்தவத்தை முழுமையாக்க அவசியமானதாகும்.³

தேவனுடைய வசனங்களின் வெளிப்பாடு என்பது தெளிவாய்க் காணும் ஒரு சங்கிலித்தொடராக சிருஷ்டிகருக்கும் சிருஷ்டிக்கும், இடையே, தேவனுக்கும் தேவனுடைய ஜனங்களுக்குமிடையே காணுகிறது, யூதாவின் முதல் வாசகர்கள், முழு புதிய ஏற்பாட்டையும் பெறுகிற சிலாக்கியம் (அந்த நேரத்தில்) பெற்றிருக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை, ஆகிலும், அப்போஸ்தலர்கள் மூலம் வந்த தேவனுடைய வெளிப்படுத்தின வசனத்தைக் குறித்த விழிப்புணர்வு அவர்களுக்கு இருந்தது. புதிய ஏற்பாட்டின் வடிவத்தில் வசனங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டு எழுதப்படுவதற்கு முன் சில காலம் “விசுவாச” விஷயத்தில் தேவனுடைய ஜனங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது.

John Stott நன்கு வெளியிட்ட கருத்து: “தேவனிடத்திலே பேசும்படி நமக்கு சுயாதீனம் கிடைப்பதற்கு முன் அவர் நம்மிடத்தில் பேச வேண்டும். ஏற்புடைய தொழுகையை நாம் செய்வதற்கு முன் நாம் யார் என்று அறியும் முன் அவர் யாரென்று அவர் தம்மை நமக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும். தேவனைத் தொழுது கொள்ளுதல் என்பது எப்பொழுதுமே தேவனுடைய வசனத்துக்கு பதில்செய்தல் ஆகும்.”⁴ யூதாவின் வாசகர்களுக்கு இருந்த பிரச்சனை என்னவெனில் முன்பு தங்களுக்குப் போதித்த போதகர்களும் பின்னதாக வந்த போதகர்களும் ஆகிய இருசாராருமே தேவனுடைய செய்தியைத்தான் பேசுவதாக உரிமை கொண்டாடினர், ஆனால் அவைகள் இரண்டும் இரு வேறு செய்திகளாயிருந்தன. அவைகளில் எது தேவனிடத்திலிருந்து வந்தது என்று பிரித்துப்பார்க்க உதவும்படி யூதா அவர்களுக்கு எழுதினார்.

இந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய பொதுவான இரட்சிப்பைக் குறித்து முன்பே எழுத கருத்துள்ளவராக இருந்தார். ஆகிலும், சூழ்நிலைகள் இந்த நிருபத்தை எழுதும்படி அறைகூவல் விடுத்தது, அதிலே அவர் விசுவாசத்துக்காக தைரியமாய் போராடும்படி கோரினார். யூதா, எழுத வேண்டுமென்று எனக்கு அவசியமாகக் கண்டது என்று எழுதினார். எச்ச வினையில் *poioumenos* எனும் வார்த்தையைக் கொண்டு உரிமை கோரலை குறிப்பிடுகிறார், எனவே மொழிபெயர்ப்புபடி, “நம்முடைய

பொதுவான இரட்சிப்பைக் குறித்து எழுத கருத்தாயிருந்த போதிலும்,” என்று வரவேண்டும், அது காரண செயலாக, “நான் எழுத கருத்துள்ளவனாக இருந்ததால் ...” என்பதல்ல, கொடுக்கப்படும் ஆலோசனை என்னவெனில் ஏதோ சில தயக்கங்களுடன் பின்வரும் நிருபத்தை எழுதியிருக்கிறார். இப்போதைக்கு, யூதா நிருபத்தை எழுதின கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவை விட்டு பின் வாங்கிப்போகிற ஆபத்தில் இருந்தனர். குறைந்த பட்சம் அவர்களில் சிலர் கள்ளப் போதகர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்தனர். தங்களுடைய விசுவாசத்தில் நிலையாக நின்று கொள்ளும் வரை கிறிஸ்தவ கிருபைகளில் வளருகிற நிலையில் அவர்கள் இருக்க வில்லை, அவர்களுடைய “பொதுவான இரட்சிப்பு” குறித்து உற்சாகமளிக்கும் வார்த்தைகளாக எழுதியிருந்தால் அவர் என்ன வார்த்தைகளைச் சொல்லி எழுதியிருக்கக் கூடும் என்று நாம் யூகிக்க மாத்திரமே முடியும்.

“(ஓரே) விசுவாசம்” என்பது, மற்ற எல்லாவற்றின் மத்தியிலும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் உபதேசம் ஏவப்பட்ட மனுஷர்கள்மூலமாக வந்தவையாக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. பவுல் நம்பிக்கை எனும் பொருளில் பொதுப்படையாக இந்தப் பதத்தை பயன்படுத்தினார், ஆனால் சில நிகழ்வுகளில் அவரும் எழுதும் போது “(ஓரே) விசுவாசம்” என்று எழுதினார். பவுலுக்கும் கூட, கிறிஸ்தவ விசுவாசம் மற்றும் நடைமுறைப்படுத்துதலின் ஓட்டுமொத்தக் கருத்து என்று பொருள்படும் (கலாத்தியர் 1:23; 1 தீமோத்தேயு 1:2; 3:9; 4:1, 6; 5:8; 6:10, 21; 2 தீமோத்தேயு 3:8; 4:7; தீத்து 1:13). கிறிஸ்தவ உபதேசக் கோட்பாட்டின் சரீரமும், அறிக்கையிடுதலும் சபையின் கைக்கொள்ளுதலும், யூதாவின் வாசகர்களுக்கு அப்போஸ்தலிக போதகர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. வரவிருந்த காரியங்கள் குறித்து யூதா அஸ்திபாரமிட்டார். அவர்களிடம் வந்திருந்த “விசுவாசம்,” அதன் பகுதியாவது, திட்டமிடப்பட்ட சத்தியங்களும் ஒழுக்கரீதியான கண்டிப்புகளையும் கொண்டு தவறுடன் ஒத்துப் போகக் கூடாதவைகளுமாயிருந்தன.

விளையாட்டுப் போட்டியிலிருந்து பெறப்பட்ட உருவக் மொழியைப் பயன்படுத்தி, யாக்கோபின் சகோதரன் தனது வாசகர்களை, அவர்கள் பெற்ற “விசுவாசத்துக்காக தைரியமாய் போராடுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். நிருபம் வெளிப்படுத்துகிறபடி, போதகர்களைக் குறித்து பேசுகிற பின்வரும் பத்திகளின்படி, அந்தப் போதகர்களுடன் தவறில் ஒத்துப் போய்விடக் கூடாது என்பதாக அவர் பொருள்படுத்தியிருப்பது தெளிவு. அவர்கள் பெற்ற அப்போஸ்தலிக உபதேசங்கள் நிறைவுள்ளவைகளும், அவர்களை பரிபூரணமாய் வழிநடத்த ஏதுவானவைகளுமாயிருந்தன. மகிழ்ச்சியளிக்காத நிலையில், நேரம் வரும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் சத்தியத்திற்காக நிற்க வேண்டும், தங்களை கிறிஸ்தவ சகோதர சகோதரிகள் என்று சொல்லிக் கொள்வோருடன் கூட, போரிட வேண்டியதாயிருந்தாலும், உறுதியாய் நிற்க வேண்டும்.

வசனம் 4. “விசுவாசத்தை” தவறுடன் ஒத்துப் போகச் செய்வோர் கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைகளுக்கு வஞ்சித்தல் மூலமாக, மறைமுகமாக தங்கள் வழிகளில் போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் பக்க வழியாய் நுழைந்திருக்கிறார்கள். ஒருவகையில் அவர்கள் இடம் விட்டு இடம் மாறும் போதகர்களாக/தீர்க்கதரிசிகளாக இருந்தார்கள், ஆனாலும் அவர்கள் ஜெப ஆலயங்களில் ஒரு நீண்ட வரலாறு உள்ளவர்களாக இருந்து பின்பு

கிறிஸ்துவுக்கு மனமாற்றப்பட்டவர்களாயிருக்கக் கூடும். கிறிஸ்தவ ஜெப ஆலயங்களுக்கு முன்பு அவர்கள் தெளிவாக மிக அதிகமான அனுசூலத்துடன் பழங்கால கிரேக்க கலாச்சாரத்தத்துவங்களை அன்றாட கட்டுப்பாடற்ற உலகமாக்கியிருந்தனர். கிறிஸ்தவப் போதகர்கள் வந்த போது, அப்படிப்பட்ட தனி நபர்கள் அவர்களுடைய போதனைகளை அரவணைத்த முதல் நபர்களில் சிலராக இருந்திருக்கக் கூடும்.

மிக அதிகமான பழங்கால கிரேக்க தத்துவங்களோடு கிறிஸ்தவ சுதந்திரத்தைப் பற்றிக் கொள்ள ஆயத்தமாயிருந்த யூதர்களுக்கு அதுவே அனுமதியளிக்கப்பட்ட ஒழுக்கசம்பந்தப்பட்ட கருத்தை ஒருவர் எளிதாக கற்பனை செய்து பார்க்க இயலும். யூதாவுக்கு அவர்களுடனான காரியங்களில் நேர அவகாசம் இருக்கவில்லை. கள்ளப் போதகர்கள் இந்த ஆக்கினைக்குள்ளாவார்கள் என்று பூர்வத்திலே எழுதியிருக்கிறது. அவருடைய வாக்கியம் பொதுவானது. இந்தக் குறிப்பிட்ட கள்ளப்போதகர்கள் பூர்வ கால தீர்க்கதரிசன கால பிரஜைகளாயிருந்ததாக யூதா குறிப்பிடவில்லை. உலகத்தோற்றத்துக்கு முன்பாகவே அவர்கள் இதற்கு கனம் குறிக்கப்பட்டவர்கள் ஆதலால் தேவனைக்கூட கணப்படுத்தவில்லை என்ற பொருளில் சொல்லியிருப்பார் என்பதற்கு மிகக் குறைவான அர்த்தமே கொடுக்கக் கூடும். மாறாக, தேவனுடைய திட்டத்தை கள்ளப் போதகர்கள் தடைசெய்து விட முடியாது என்று, அதற்கு மாறாக, யூதா உறுதிப்படுத்தினார். அவர்களை அவர் பார்த்துக்கொள்வார். கடந்த காலங்களில் கள்ளப்போதகர்கள் தேவனுடைய ஜனங்களுக்குள் எழும்பியிருந்தார்கள். தேவன் எப்போதும் செய்திருந்தது போல, அவர்களுடைய அழிவை அவர் பார்த்துக் கொள்வார்.

2 பேதுருவில் சொல்லப்பட்டுள்ளது போல், கள்ளப் போதகர்கள் தங்களுக்கு பின் பற்றுக்கிறவர்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ள, மனித சபாவத்தின் சிற்றின்பப் பகுதியை தூண்டினார்கள். 2 பேதுரு 2:1-3ல் ஒப்பீடாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளவைகளைக் காண்க: (1) அவர்கள் ஒன்றான ஜெமானாகிய கர்த்தரை மறுதலித்தார்கள்; (2) அவர்கள் சிற்றின்ப வேட்கையை கைக்கொண்டார்கள்; (3) அவர்களுடைய அழிவு பூர்வீகத்தினுடையது; (4) மற்றும் அவர்கள் வஞ்சித்தலுடன் உள்ளே வந்தார்கள்.

தேவ பக்தியற்ற மனுஷர்களின் இரண்டு குணாதியங்களில் யூதா மனதைச் செலுத்தினார். முதலாவதாக அவர்கள் தேவனுடைய கிருபையை காம விகாரத்துக்கேதுவாகப் புரட்டினார்கள். கூடுதலாக நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை மறுதலித்தார்கள் என்று சொன்னார். இந்தப் போதகர்களைக் குறித்து உறுதியாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் அவர்கள் ஒன்றோல் வெளிப்படையாக மறுதலித்தார்கள் அல்லது அவர்களுடைய போதனையும் நடக்கையும் உள்ளடக்கமாக ஒத்துப் போக வேண்டுமென கிறிஸ்தவ அறிக்கை உறுதிப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர்களின் மறுதலித்த நடக்கையின் விதத்தை யாக்கோபின் சகோதரன் விவரமாகக் குறிப்பிடவில்லை. இந்தமட்டில் அவர் தெளிவாக்கினதாவது; கிறிஸ்தவ அறிக்கையின் துவக்கமே இயேசு “ஜெமானரும் கர்த்தராகவும் இருக்கிறார்” என்பதுவே. இதன் பயன்பாடு என்னவெனில் ஒரு தனிப்பட்ட விசுவாசிக்கானாலும் சரி அல்லது ஒரு கூட்டமாகிய சபைக்கானாலும் சரி, ஒரு உயர்ந்த அதிகாரமோ, உயர்ந்த

கடமையோ, உயர்வான எஜமானப்பற்றோ, அனைத்தும் நசரேயனாகிய இயேசுவுக்குரியதேயன்றி வேறு யாருக்குமுரியதல்ல.

“கிறிஸ்துவை ‘கர்த்தர்’ என்று அழைக்க இரண்டு அடிப்படை அகப்படுத்துதல் உண்டு. அது அறிக்கை செய்தலை அடையாளப்படுத்துகிறது, அதாவது கிறிஸ்து யார் என்ற விசுவாசத்தைக் குறித்து ஒரு வாக்கியத்தைச் சொல்லுவது. ஆனாலும் கிறிஸ்துவை ‘கர்த்தர்’ என்று சொல்லுவது ஒரு பலமான ஒப்புக்கொடுத்தலையும் குறிக்கும்படி பயன்படுத்துகிறது.”⁵ கள்ளப் போதகர்களின் நிலைமை, வாழ்க்கைக்கு காமவிகார நடக்கையைப் பரிந்துரைப்பதும் இயேசுவின் கர்த்தத்துவத்தை மறுதலிப்பதும் சிறிய விஷயங்கள் அல்ல. அவர்கள் அறிக்கையிடுதலின் அடிப்படைக் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தையும் வாழ்க்கையின் வழியையும் தவறுடன் ஒத்துப்போகச் செய்பவர்களாயிருக்கின்றனர். யூதா அவர்களுக்கு எதிரான ஒட்டுமொத்தமாக மூர்க்கத்தனமாய் ஒரே வேகத்தில் தாக்குவதையும் தவறுடன் ஒத்துப் போகாத வார்த்தைகளையும் கொடுத்து வழிகாட்டுவாரானால், அவர்கள் இயேசுவின் நாமத்தை எவ்வளவாய் கறைபடுத்துகிறவர்களாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்ற பாதிப்பின் அளவைப் பொறுத்து பேசியிருக்கிறார்.

பயன்பாடு

விசுவாசத்திற்காக போராடுதல் (வசனங்கள் 3, 4)

ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் விசுவாசிகளின் கூட்டத்திற்குள்ளாகவே எழும்பும் கருத்து வேறுபாடுகளையும், தவறாகப் புரிந்து கொள்ளுதல்களையும், மற்றும் முரண்பாடுகளையும் கையாள சில வழிகளைத் தோற்றுவிப்பான். கிறிஸ்துவின் ஊழியத்திற்கென்று தங்களுடைய முழு நேரத்தையும் சக்திகளையும் அர்ப்பணித்தவர்களாகிய பிரசங்கியாரிடத்திலும் போதகர்களிடத்திலும் இது விசேஷமாக உண்மையானது. அப்படிப்பட்ட கடினமான வேளைகளில் சமாளிக்க இரண்டு கடைக்கோடி காரியங்கள் உண்டு. சிலர் நம்பிக்கையற்ற நிலையில் கேள்விகளால் ஆழ்ந்த வெறுப்புற்று, கருத்து வேறுபாடுகளை அடைந்து, சபைக்குள் சண்டை சச்சரவுகளைக் கொண்டு வந்து, பிறகு “சகோதரத்துவ பிரச்சனைகள்” உணரத்தக்க கேலிக்கூத்தாகப் பேச வருவார்கள். மற்றவர்களுக்கு பிற காரியங்களில் கவனம் செலுத்த ஏதுவான கொஞ்சம் கால அவகாசமும் சக்தியும் இருக்கும். அவர்கள் ஆயிரக் கணக்கான மைல்கள் பயணம் பண்ணி ஒரு நல்ல விவாதத்தைக் கேட்கும்படி போவார்கள். யூதாவின் நிருபம் இன்னும் அதிகமான சரிநிகர் அணுகு முறையை கையாள வழிகாட்டுகிறது.

நம்மிலே பெரும்பாலானோரைப்போலவே, யாக்கோபின் சகோதரனும் பொதுவான இரட்சிப்பை தான் அருபவித்தது போல தனது வாசகர்களும் அருபவிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். கிறிஸ்தவத்தின் மாபெரும் இணைக்கும் கருத்துகளைப்பற்றி பேசுவதும் எழுதுவதும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவதும் விசுவாசத்தை கட்டியெழுப்புவதுமாகும். யாராயிருந்தாலும் அன்பின் மாபெரும் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவும் பகிர்ந்து கொள்ளவும் கூடிய வாய்ப்பையும், மீட்பையும், மற்றும் இரட்சிப்பையும் பெற்றிருக்கும் போது, கள்ளப் போதகர்களின் குழப்பத்தோடு கூடிய சச்சரவுகளை செய்து

கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? யூதாவைப் பொறுத்த மட்டில் அது அவசியமான காரியமாக இருந்தது. கிறிஸ்துவின் செய்தி தவறுடன் ஒத்துப் போகப் பண்ணப்பட்டு வாசகர்கள் அநுபவித்த பொதுவான இரட்சிப்பை இழந்து போகும் ஆபத்தில் இருந்தனர் என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

அது சந்தோஷமற்றதாயிருக்கையில், விசுவாசத்திற்காக போராடும் நேரமும் அங்கே இருந்தது. யூதா நமக்கு முன்பாக உள்ள தனது நிருபத்தில் தெரியமாய் போராடியிருக்கிறார். அதே போல தனது வாசகர்களும் செய்யும்படி அவர் விரும்புகிறார். இவைகள் தனிநபர் சுய கருத்துகளுக்கு மேல் ஒன்றும் இல்லாத வேத புரட்டுகளாக இருந்ததில்லை யூதா எதிர் கொண்ட போதகர்களின் செய்திகள், பின்பற்றப்பட்டிருக்குமானால், கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் அடிப்படை இயல்பையே மாற்றியிருக்கக் கூடும்.

மார்க்க சுதந்தரம் (வசனங்கள் 3, 4)

புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்து பரிசேயர்கள் தேவபக்தியுள்ள வாழ்க்கையை ஒரு கூட்ட அமைப்புச் சட்டங்களைக் கொண்டு குறைத்துப் போட்டார்கள். அவர்கள் அடிக்கடி இயேசுவுக்கு விரோதமான செயல்களில் ஈடுபட்டனர். அவர்களுடைய சுய சட்டதிட்டங்களைக் குறித்து கர்த்தர் அக்கறைப்படவில்லை. பரிசேயர்கள் பெரும்பாலும் “சட்டாம்பிள்ளைகளாக” குறிப்பிடப்பட்டனர். விளக்கங்கள் முக்கியமானவை. “சட்டாம்பிள்ளை” ஒருவன் தேவன் தனக்குக் கட்டளையிட்டவைகளை கைக் கொள்வதில் கவனம் கொண்டவன் அல்ல. அவன் சபை ஜீவியத்திலும் தனது சுய ஒழுக்க வாழ்க்கையிலும் எழுகிற ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் வளைந்து கொடுக்காத சட்டங்களை போட்டுக் கொள்ளுகிறவன். எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் சட்டம் இல்லாதேபோனால், அவனாக சிலவற்றை எழுதிவைப்பான். தேவனைக் காட்டிலும் அதிகக் கண்டிப்புடன் நடந்து கொள்ளுகிறவனாய் இருக்கிறான்.

தங்களின் திருமறை திறந்திருக்க, கிறிஸ்தவர்கள் சரிநிகர் தன்மையை பராமரிக்க வேண்டியதாவது (1) விசுவாசிகள் மத்தியில் விவாதத்திற்கு அனுமதித்து வித்தியாசப்பட்ட கண்ணோட்டத்திற்கு இடம் விட வேண்டும், மேலும் (2) திருமறை போதனைகளைப் பற்றிக் கொள்ளும்படி வலியுறுத்த வேண்டும். சட்டவிதிகளின் தொகுப்பு ஒரு உண்மையான சோதனை என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். சபைகள் அவைகளைச் சந்திப்பதுதான் உண்மையான ஒரு ஆபத்து, “சட்டவிதிமுறைகளை” நாம் எப்படிக்கையாளுகிறோம் என்பது குறித்து கவனமாக இருக்க வேண்டும். நம்மோடு ஒத்துப்போகாத ஒருவரை குற்றஞ்சாட்ட ஏதுவானதாக அது இருந்து விடக் கூடாது. ஒரு நபர், உதாரணமாக, வாரந்தோறும் கர்த்தரின் பந்தியிலே பங்கு பெற வேண்டுமென விசுவாசிக்கிறதினால் அவர் சட்ட விதிப்பாளர் ஆகிவிடமாட்டார். சபையிலே திராட்ச ரசம் பரிமாற ஒரே ஒரு பாத்திரம் மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நம்புகிற மக்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்படி நம்புகிறதினாலேயே அவர்கள் சட்ட வாதிக்களாவதில்லை, ஒருவர் சட்ட வாதியாக இல்லாமலேயே தவறானவராக இருக்கக் கூடும்.

“சட்டவிதிகள்” என்று அழைக்காமல் கவனமற்ற முறையில் பயன்படுத்துகிற வேறொரு வார்த்தை உண்டு. கிறிஸ்தவர்கள் யாரோ ஒருவரை அல்லது ஏதோ ஒன்றை “மத சுதந்திரவாதி” என்று அழைப்பதை நான் கேட்டிருக்கிறேன், ஆனாலும் அந்த நபர் எதைக் குறித்து அப்படிப் பேசுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. “மத சுதந்திரம்” என்பது திருமறைப்போதனைகளை தவறுகளோடு ஒத்துப் போகச் செய்ய ஏதுவான தகுதியாம்ஸத்தைப் பெற்றிருந்தல் என்றால், அதினாலே சபை உலகத்தைத் தனக்குள் கொண்டு வரக்கூடும் என்றால், அது தவறானது. அது தேவன் தமது சபையை நடத்த சபையாக இருக்க என்ன சொல்கிறார் என்பதைக் காட்டிலும் ஜனங்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதாகும். மத சுதந்திரம் என்பது தேவனுடய வசனத்தையும் அவருடய வழிநடத்துதலையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும்.

“சட்டவாதி” என்ற வார்த்தையை நாம் ஒருவருக்கு எந்த விதத்தில் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதிலே கவனமாயிருக்க வேண்டுவது எப்படி அவசியமோ, அப்படியே நம்மோடு ஒத்துப் போகாதவர்களை “மத சுதந்திரவாதி” என்று முத்திரை குத்துவதிலும் நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். ஒரு மனுஷன் சட்டவாதியாக இல்லாமலேயே தவறானவனாக இருக்கக் கூடும்; அவன் மத சுதந்திரவாதியாக இல்லாமலேயே தவறானவனாக இருக்கக் கூடும். எனவே மேலே ஓட்டும்பெயர்ச் சீட்டுக் குறித்து நாம் கவனமாயிருக்க வேண்டும்.

சட்டவிதிகள் எனும் கருத்தைப் பற்றி அறிய நாம் வசனத்தைப் பார்க்கும் போது, கண்டுபிடிப்பது கடினமல்ல. புதிய ஏற்பாட்டு பரிசேயர்கள் இப்படிப்பட்ட ஆவிக்குரிய வியாதியை விளக்கப்படுத்தும் உதாரணங்களாயிருக்கிறார்கள். மத சுதந்திரவாதிகள் என்னும் கருத்தை ஆராய வசனத்தைத் தேடுவோமானால் அது சற்று அதிகக் கடினமானதாகும். அவைகளை நாம் எங்கே கண்டு பிடிக்கலாம்? மத சுதந்திரம் என்று நாம் அழைக்கும் ஆவிக்குரிய வியாதியைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் புதிய ஏற்பாட்டு கள்ளப் போதகர்கள் யார்? யூதாவிலே கள்ளப் போதகர்களைக் குறித்து சிறப்பான விளக்கம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களைக் கண்டு பிடிக்க இதைவிட வேறு நல்ல இடம் எனக்குத் தெரியாது.

(1) யூதா எதிர் கொண்ட போதகர்கள் புதிய ஏற்பாட்டு உபதேசங்களான ஒழுக்கம், தேவபக்தி மற்றும் தனிநபர் உண்மைத்துவம் ஆகியவற்றை குறைத்து மதிப்பிடவும் அல்லது தவறோடு ஒத்துபோகவும் தக்கதாக தங்கள் மனதில் கட்டுப்பாடு பண்ணியிருந்தனர். “தேவனுடைய கிருபையைக் காம விகாரத்துக் கேதுவாக புரட்டின” பக்தியற்ற சிலரைக் குறித்து யூதா எழுதினார் (வசனம் 4). மேலும் அவர், “கடைசி காலத்திலே தங்கள் துன்மார்க்கமான இச்சைகளின்படி நடக்கிற பரியாசக்காரர் தோன்றுவார்கள்” என்று சொன்னார் (வசனம் 18).

கிரேக்க-ரோம உலகில் தற்போதைய நிலைமையைப் போன்ற ஒழுங்கீனமான காரியங்கள் நிச்சயமாக இருந்தன. திருட்டு, கொலை, விவாகரத்து, வேசித்தனம், கருச்சிதைவு, ஓரினச்சேர்க்கை, சகலவித சிற்றன்ப மாறுபாடுகள் ஆகியவை - நாம் கண்டு பிடித்தவைகளல்ல. இவ்வகையான நடத்தை ஜனங்களை கனவீனப்படுத்தி தேவனையும் நூற்றாண்டுகளாக கனவீனப்படுத்திக் கொண்டுள்ளன. பவுல் எழுதியதாவது,

... இதனிமித்தம் தேவன் அவர்களை இழிவான இச்சை ரோகங்களுக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார்; அந்தப்படியே அவர்களுடைய பெண்கள் சபாவ அநுபோகத்தைச் சபாவத்துக்கு விரோதமான அநுபோகமாக மாற்றினார்கள். அப்படியே ஆண்களும் பெண்களைச் சபாவப்படி அநுவியாமல், ஒருவர் மேல் ஒருவர் விரகதாபத்தினாலே பொங்கி, ஆணோடே ஆண் அவலட்சணமானதை நடப்பித்து ... (ரோமர் 1:26, 27அ).

கூடுதலாக அவர், “தகாதவைகளைச் செய்யும் படி, தேவன் அவர்களைக் கேடான சிந்தைக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார். அவர்கள் சகல வித ... பொறாமையினாலும், கொலையினாலும், வாக்குவாதத்தினாலும், வஞ்சகத்தினாலும், வன்மத்தினாலும் நிறைந்தவர்களும் ...” (ரோமர் 1:28, 29).

கிறிஸ்துவின் சவிசேஷம், அதினுடைய நேர்மைக்கான கோரிக்கையுடன், திருமண வாழ்க்கையில் உண்மையாயிருக்கவும், கனிவுள்ளவர்களாயும் இருக்க வேண்டுமென கோரிக்கை வைத்து அதன் அடையாளத்தைப் பதித்துள்ளது. இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவர்கள் பகைக்கப்பட்டு உபத்திரவப்படுத்தப்பட்ட போது, அவர்களில் சிலர் தங்களுடைய எழுத்துக்கள் மூலம் “வருத்தம்” தெரிவித்திருந்தனர். சாம்ராஜ்யத்திலேயே சிறப்பான குடிமக்களாக இருந்தவர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் என்று தர்க்கம் பண்ணினர்.

ஆரம்பக் கட்டத்திலிருந்தே (ஆரம்ப நாட்களிலிருந்து) சிலர் சபை மிகவும் கண்டிப்புடன் நடந்து கொண்டால் அது ஜனங்களை சபையைவிட்டு வெளியே செல்ல செய்யக் கூடும் என்று தர்க்கித்தனர். அப்படிப்பட்ட ஜனங்களைத்தான் யூதா எதிர் கொண்டார். கிறிஸ்தவர்கள், மனுஷரையல்ல தேவனையே பிரியப்படுத்துகிறார்கள் என்று யூதா குறிப்பிட்டார். தேவன் ஒழுக்க நேர்மையை எதிர் பார்க்கிறார். உலகம் அதைப் புறக்கணிக்குமானால், அவர்கள் உலக நடக்கை எப்போதும் இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதையும் செய்வதில்லை. சபையின் ஸ்தாபித காலமுதல் இன்றைய நாள் வரைக்கும், உலகம் எதைச் செய்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படும் கூட்டம் அன்றைக்குமிருந்தது, இன்றுவரை இருந்து கொண்டுள்ளது. மத சுதந்திரத்தின் ஆவி என்பது அதன் மோசமான நிலையில் இது தான்.

கிறிஸ்துவின் ஆவி பாவத்துடன் ஒத்துப் போகும் தன்மையுடையதாய் ஒரு போதும் செயல்படுவதில்லை, ஆனால் ஜனங்கள் தங்கள் பாவத்தினால் விழுந்து போய் பாதிக்கப்படும்போது, அவர்கள் மாற்றத்தை விரும்பி ஒரு புதிய ரீதியில் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முற்படும் போது, கிறிஸ்துவுக்கு செவிசாய்க்கும் எந்த ஒருவரும் தனது புறமுதுகைக் காட்ட மாட்டார். பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் மறக்க விரும்பும் காரியங்களைக் கொண்டிருப்பார். எந்த கிறிஸ்தவனும் தன் பாவங்களைக் கொண்டு இன்னொரு பாவியின் தலையின்மேல் குட்டவிரும்பமாட்டான். யூதாவின் வார்த்தைகள் கிருபையினால் மிகுந்து காணப்படுகிறது: “சிலருக்கு இரக்கம் பாராட்டி, சிலரை அக்கினியிலிருந்து இழுத்து விட்டு, பயத்தோடே இராட்சித்து, மாம்சத்தில் கறை பட்டிருக்கிற வஸ்திரத்தையும் வெறுத்துத் தள்ளுங்கள்” (வசனங்கள் 22, 23).

மனந்திரும்புதல் கிருபையுடன் மன்னிப்பைக் கேட்கிறது, ஆகிலும் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவோர் ஒரு கிறிஸ்தவ கணவன் தனது மனைவியை வஞ்சிக்கும்போதோ அல்லது ஒரு கிறிஸ்தவ வியாபாரி ஜனங்களை வஞ்சிக்கும் போதோ அல்லது பாலுர்ணவு ஒழுங்கினங்களை இயல்பாக எடுத்துக்கொண்டு பரவாயில்லை என்பது போல் நடக்க முடியாது. “மத சுதந்திரம்” என்பது நம்மிடத்திலிருந்து வித்தியாசப்படுகிறவர்கள் மேல் பகுத்தறியாமல் தொங்கவிடுகிற ஒரு குறிப்புப்பட்டி அல்ல, மாறாக அது ஒரு அர்த்தமற்ற வார்த்தையுமல்ல. மத சுதந்திரம் கிறிஸ்தவ ஜனங்களை தனிப்பட்டவர்களுையோ அல்லது முழு சபையையுமோ அழித்து விடக் கூடும், அழித்துக் கொண்டுள்ளது.

(2) யூதா சபையின் தொழுகைக்கும், ஐக்கியத்துக்கும், ஆளுகை அமைப்புக்கும் தேவனுடைய வழிகாட்டலை சபை பின்பற்றுவதில் கிறித்தனவே ஆர்வம் காட்டும் மார்க்க சுதந்திரவாதிகளான போதகர்களை எதிர்கொண்டார். தேவனுடைய ஜனங்கள் எப்படி அவரை தொழுது கொள்ளுகிறார்கள் என்பது முக்கியமானது தான். ஒரு காரியத்தைக் குறித்து தேவன் வழிகாட்டியிருந்தால், அவர் சொல்லுவதை தேவனுடைய ஜனங்கள் செய்ய வேண்டும். ஒரு தவறாக வழிநடத்தப்பட்ட மார்க்க சுதந்திரம் தவறோடு ஒத்துப் போக சித்தமாயிருக்கச் செய்யும். இந்த வகை மார்க்க சுதந்திரம் திருமறையை வாசித்து, “அது கொடுக்கப்படும் பொழிப்புரையைப் பொறுத்தது. உங்கள் வழியில் நீங்கள் விளக்கமளித்து அர்த்தம் கொடுங்கள், நான் என் வழியில் விளக்கமளித்து அர்த்தம் கொடுக்கிறேன்” என்பார்கள்.

திருமறையை வியாக்கியானம் செய்தல் என்பது ஒரு வழிகாட்டி கையேடை வாசிப்பது போன்றதல்ல, ஆனால் இதிலே பயனளிக்கத்தக்க ஒப்பிடுதல் காணப்படுகிறது. சமீபத்தில் நான் ஒரு புல் தரையில் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய இருக்கையை ஒன்றிணைக்கப்படாத பகுதிகளாக வாங்கியிருந்தேன். ஒன்றிணைக்கும் வழிகளை நான் கவனமாக படித்துப் பார்த்தேன், அவற்றில் சொல்லப்பட்டதெல்லாவற்றையும் நான் கவனமாக பின்பற்றியும் சிலவற்றுக்கு தவறாக அர்த்தம் கொடுத்து இணைக்க முயற்சித்ததால் நான் மறுபடியும் பிரித்து இணைக்க வேண்டியதாயிற்று. அவைகள் உங்களுக்கு உதவ வேண்டுமானால் சரியான அர்த்தத்தை நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும். இணைக்கப்படாத மரச் சாமான்களின் பாகங்களைக் காட்டிலும் வாழ்க்கை என்பது மிக அதிகமான குழப்பம் மிகுந்தது, ஆகிலும் தேவன் நமக்கு அறிவுரை கொடுத்திருக்கிறார். அவைகள் தேவன் என்ன அர்த்தத்தை மனதிற்கொண்டு கொடுத்தாரோ அந்த அர்த்தத்தையுடையது. திருமறையை பொருள்படுத்தும் விஷயத்தில் திருமறை போதனைகளின் உண்மையை, அது முக்கியமல்ல அது “விளக்கமளிப்பதைப் பொறுத்தது” என்று சொல்லி தட்டிக்கழிக்க இயலாது.

சபை தொழுகைக்கென கூடிவரும் போது, எப்பொழுது கூடிவர வேண்டும் என்பதும் கூடிவரும் கூட்டத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதும் முக்கியமானது. அவரவருடைய சுய கண்டுபிடிப்புகளுக்கு இடம் கொடுத்து விட்டால் ஜனங்கள் “தொழுகை” என்று சொல்லிக் கொண்டு தங்களுக்குப் பிரியமானதைச் செய்வார்கள். ஆராதித்தல் என்று மக்கள் காணும் செயல்கள் உள்ளன, ஆனால் தேவனுக்கு அவை எந்த வித மகிமையையும் கொண்டு வருவதில்லை. ஒரு பெரிய சபை கூட்டத்தின் முன்னிலையில்

உடலை கட்டுமஸ்தாக வளர்க்கவேண்டிய வழிமுறைகளை செய்து காட்டிக் கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சியை தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்தேன். ஒரு மனிதன் சிமெண்ட் கற்களையும் கனமான ஒரு பலகையையும் தன் கைகளால் நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அவனை பேட்டி எடுத்து ஒரு செய்தியாளரிடம் பேசுகையில், அவன், “நீ எதைச் செய்தாலும், தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்” என்று சொன்னான், அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் ஒருவேளை பிக்பாக்கெட் செய்யும் திருடனுக்கும் அல்லது மதுபானம் விற்பனை செய்பவனுக்கும் அது பொருந்துமோ என்று வியப்படைந்தேன். நாம் செய்கிற எல்லா செயல்களும் - ஒரு வேளை அந்த செயல் இயல்பில் தவறில்லாததாயிருந்தாலும்கூட - அது தொழுகையாகாது. தேவன் தம்மைப் பிரியப்படுத்துவது இன்னது என்று சொல்லத் தக்கதாக நாம் அவரை சொல்லும்படி அனுமதிப்பது அவசியம். அப்போஸ்தலர்கள் போதித்தபடி தான் புதிய ஏற்பாட்டில் தொழுகை செய்யப்பட்டது என்பதை நாம் காணக்கூடும்.

ஒரு இழந்து போன பாவி இரட்சிக்கப்படும் வழியை தேவன் திருமறையில் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார் என்ற எண்ணத்தை மார்க்க சுதந்திர வாதிகள் கைவிட்டு விட்டார்கள். மார்க்க சுதந்திரம் என்பது அதன் மிக மோசமான கொள்கையான தவறுடன் ஒத்துப் போதலில் திருமறையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ள இரட்சிப்பின் திட்டத்தையும் உட்படுத்தியுள்ளனர். இழந்துபோன நிலையிலிருப்போர் இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர்கள் சொல்லியிருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பிரதான கற்பனையைக் கொடுத்து அவர் தமது அப்போஸ்தலர்களை வெளியில் அனுப்பும்போது இயேசு சொன்னது முக்கியமானது. யூதா தனது நிருபத்தை எழுதத் துவங்கி தனது வாசகர்களிடம் “பரிசுத்தவான்களுக்கு ஒருமுறை ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட விசுவாசத்திற்காக நீங்கள் தைரியமாய் போராடவேண்டுமென்று” கேட்டுக் கொண்டார் (வசனம் 3).

(3) தாராள மனப்பான்மையைக் குறிக்கும் சுதந்திரம் “liberal” மற்றும் முற்போக்கு கொள்கை எனும் பெயரில் வரும் சுதந்திரம் “liberalism” ஆகிய வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவதில் கவனமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். சுதந்திரமாக அல்லது தாராளமாயிருப்பது எப்போதும் மோசமானதல்ல, கொடுத்தலில் தாராளமாய்க் கொடுப்பது ஒரு நல்ல காரியம் தான். தேவையுடையோருக்குத் தம்மைத்தாமே கொடுப்பதில் இயேசு தாராளமாயிருந்தார். தாராளமாயிருத்தல் என்பது நாம் ஜனங்களைக் குறித்து நல்ல முறையில் சிந்திப்பது, நாம் மற்றவர்கள் செய்வதைப் பார்த்து ஒரு சிறப்பான கட்டுமானத்தைப் போடுதல். சபை “தாராளமாய்” இருக்க வேண்டும் என்ற தேவைக்கு முக்கியமான வழிகள் உண்டு. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கடின நிலை வந்தாலும், கிறிஸ்தவர்கள் “தாராளமாய்” இருப்பதில் சரி நிகர் நிலையை அதன் சிறப்பான தன்மையில் செயல்பட வேண்டும். தவறான இடத்தில் வைக்கப்படும் இவ்வகை சுதந்திரம் ஒழுக்க ரீதியான தேவனுடைய கோரிக்கைகளை கை விட்டு விடுதல் அல்லது தமது ஜனங்களுக்கு வழிகாட்டுதலாக கொடுத்த கட்டளைகளை தமது சபையின் வாழ்க்கைக்கு அளித்திருப்பதை கைவிடவோ செய்வது தான்.

முடிவுரை. உலகத்திலோ அல்லது சபையிலோ சில நேரங்களில்

நிகழும் சில காரியங்களைக் கண்டு பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் சலிப்படைந்தவர்களாகின்றனர். சுதந்திரம் (மத சுதந்திரம்) மற்றும் “சட்டவாதி” எனும் வார்த்தைகளை பயன்படுத்துவதில் விசுவாசிகள் கவனமாக இருக்க வேண்டும், அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதை வைத்து நாம் சொல்லுவதை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒருவரைக் குறித்துப் பேசும்போது கவனமாயிருக்க வேண்டும். இந்த வார்த்தைகள் உண்மையான ஆவிக்குரிய ஆபத்தைக் குறித்து அடையாளப்படுத்தவேண்டும்.

குறிப்புகள்

¹This thesis was advanced by John Painter, *Just James: The Brother of Jesus in History and Tradition* (Minneapolis: Fortress Press, 1999). ²I. Howard Marshall, *New Testament Theology: Many Witnesses, One Gospel* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2004), 698–99. ³Ibid, 666. ⁴John Stott, *The Contemporary Christian* (Leicester, U.K.: Inter-Varsity Press, 1992), 174. ⁵Charles H. H. Scobie, *The Ways of Our God: An Approach to Biblical Theology* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 2003), 460.